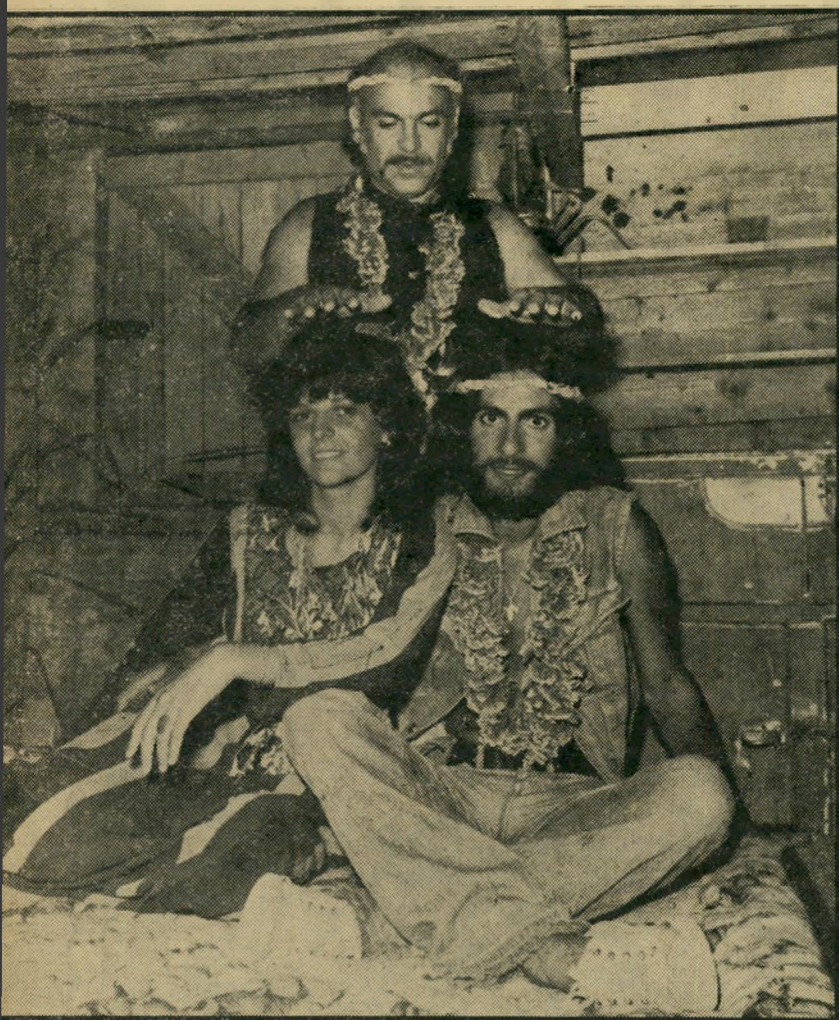

לחובה, החתן שם טבעת על אצבע הכלה, והזוג הנשוי חותם את הטכס בנשיקה

נשואין אזוריים

נוסח אנדיב

של אחד המיבנים חסרי החשמל של אכזיב, צמחה ההחלטה הגורלית: להתחתן. כאשר רותי ומאיר הגיעו לאכזיב — שלושה שבועות קודם לכן, לא רק שלא חשבו על חתונה, אלא אפילו לא הכירו את המיועד/ת להיות בן/בת זוגם/תן. מאיר, בחור שקט וסימפטי, הלומד שנה ראשונה הנדסאות, שמע המון על המקום. הוא אימנם שומר על מסגרת לימודים וחברה תליאביבית ממודעת — אבל תמיד היו לו נטיות לחיים אחרים. נטיות אלה הסתכמו עד עתה בגידול שיער וזקן. כאשר הסתיימו בחיגות השנה הראשונה, הוא לא חיכה אף יום מיותר, ותפס את הרכבת הראשונה לנהריה. כאשר הגיע סוף סוף למקום חלומותיו — התברר לו שהם קיימים במציאות. במיוחד לאחר שמצא בו את נערת חלום

החתונה להתמוזג בנוף: התפשטות מכבלי הציווי — עצמם. למטה: החבורה החוגגת בדרכה לטקס.

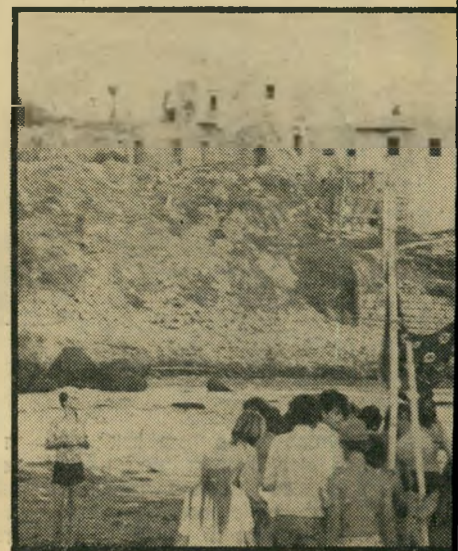

החותמת: כדי להקים מדינה חדשה היום, לא צריך הרבה, מסתבר: שליט, מיסת קרקע, וחותרת. כל זה, יש למדינת אכזיב.

מותיו. היא הגיעה ישר מרמת-גן, מבית בורגני טיפוסי (האב — קבלן בניין) יחד עם כמה מחבריו של מאיר.

מי צריך רבנים?

ני חי היום" אומר מאיר לאחר שלושה שבועות בלתי מאכזבים ב"אכזיב. "אם אני אוהב — אני אוהב (המשך בעמוד 26)

ברכת ראש המדינה אלי אביב, ראש מדינת אכזיב, נותן ברכתו לזוג הצעיר לאחר החופה: "הלוואי שתצליחו הלילה", אמר אלי בברכתו. תוצאות ברכתו — לא נודעו.